

Умната царица.

Прѣди много години въ едно царство, слѣдъ като умрѣлъ царьтъ, останала неговата едничка дъщеря. Тя била много разумна, ала все пакъ не можела сама да управлява царството, защото било трудна работа.

Всѣки день въ нейния палатъ дохождали различни царски синове да искатъ да се оженятъ за младата царица и всѣки разправялъ за себе си, че билъ храбъръ, богатъ и силенъ. Ала тя не знаела кому сърдцето е най-добро и кой най-много ще милѣе за поданицитѣ на нейното царство; тя искала щото новиятъ царъ да бжде сжщо тѣй разуменъ и достоенъ за прѣстола, като покойния ѝ баща.

Най-послѣ тя наредила единъ до другъ въ палата прѣдъ своя тронъ царскитѣ синове, които я искали, и имъ казала:

— Всички разправяте, че сте умни и даровити, всички се показвате добри и силни, ала азъ трѣбва да взема само единъ. Затова, нека всѣки отъ васъ направи по едно чудо, и който направи най-умното чудо, него ще туря на бащиния си прѣстолъ и ще му стана царица.

Съгласили се всички царски синове. Царицата била много хубава, царството много богато и голѣмо, и затова били готови да направятъ всичко. На всѣки едного тя дала по единъ свой слуга, за да видятъ, какъ се извършватъ чудесата и слѣдъ двѣ седмици да доведатъ царскитѣ синове въ палата.

Всички трѣгнали на различни страни.

Царицата чакала на прозореча въ своя палатъ. Днитѣ прѣминували, дохождали ношитѣ, и царицата все чакала.

Най-послѣ двѣтѣ седмици се изменили и на уречения часъ всички пакъ се наредили единъ до другъ въ палата. Тя седнала на трона си, а до нея стоялъ другъ празенъ тронъ, върху който имало сложена